

'Virus' 2004 -Ruimte Morguen - Antwerp

Gauthier Hubert is niet vies van enige corruptieverbeelding. Bij hem is de kunstgeschiedenis eveneens niet onschuldig, en functioneert ze als generator voor een reeks associatieve betekenismechanismen waarin ze dikwijls haar eigen valsheid illustreert.

In veel van zijn werk, vertrekt Hubert van een soort banale kunsthistorische anekdote die als kapstok fungeert voor zijn 'mentale landschappen', waarin hij dikwijls een loopje neemt met aspecten als kunst(historische) vervalsing, politieke corruptie en dergelijke meer.

Het verbindingselement in deze installatie in Ruimte Morguen vormt de video 'The Backhanders', een soort slide-show met voice-over, die op een pseudo-idyllische wijze het verhaal vertelt van Greta Maria, een fictieve kunstenares. De tekst werd door Gauthier Hubert zelf geschreven, en vormt het uitgangspunt bij de op doek geprojecteerde, geschilderde beelden. De originele schilderijtjes op deze 'geschilderde slide-show' zijn van een anonieme schilder en werden door Hubert op een afvalhoop gevonden. Door deze beelden te larderen met een zelfverzonnen verhaal, treedt Gauthier Hubert zelf op als vervalsers van een bescheiden kunsthistorische vergetelheid, waarbij hij ze tegelijkertijd als kunstenaar op een fake-manier terug de reële kunstwereld in duwt.

Ook 'Landscape 28', een grote collage op doek, vindt haar ontstaansgeschiedenis in de kunsthistorische anekdote over Manets 'Executie van Maximiliaan', een 'versie' van Goya's wereldberoemde schilderij. Het is genoegzaam bekend dat Manet zijn versies hiervan wegwierp en dat deze gered werd door Dégas, die ze samenbracht in een soort collage. Ongeveer hetzelfde procédé paste Gauthier Hubert toe op diverse kneuterige, soms anonieme landschappen die hij recupereerde uit brocantewinkeltjes en rommelmarkten. Hij rangschikte ze in een collage-schilderij, en duidde de nog ontbrekende delen openhartig met een X aan. Op deze manier bezondigt Hubert zich expliciet aan een soort van (kunst)corruptie, waarbij hij als erkend kunstenaar een deel van de geschiedenis vervalst door de verschillende landschapsschilders naar eigen goeddunken in zijn werk te integreren, en dit voor dat van hemzelf te laten doorgaan.

Naast de werken waarin Hubert in principe zelf optreedt als katalysator van de vervalsingen, toont hij in de kabinetachtige collage van tekeningen, foto's en schilderijtjes, een aantal mogelijke voorbeeldjes van hoe de kunstgeschiedenis zichzelf soms vervalst. Een van de werkjes is immers een kopie(!) van een schilderij van Gustave Doré, genaamd 'Departement des Aigles'. Door expliciet een deel weg te laten en dit te vervangen door een Broodthaersiaanse tekstuele beschrijving van het schilderij, presenteert Hubert een soort van mogelijk scenario waarin hij beschrijft waar één van België's belangrijkste kunstenaars de mosterd vandaan zou kunnen hebben gehaald...

Ook de corrupte rol die de politiek in het recente verleden dikwijls gespeeld heeft bij het manipuleren van de kunstgeschiedenis, laat Hubert niet ongemoeid. In een aantal tekeningen portretteert hij Adolf Hitler, die op dictatoriale wijze het gordijn van de "Entartete Kunst" wegschuift ten voordele van... een kneuterig landschap.

De wijze waarop zowel Vincent Laute als Gauthier Hubert elk op hun eigen manier omgaan met het gegeven van corruptie is bijna typisch Belgisch. Vincent Laute bekritiseert de aan België zo eigen politiek van achterpoortjes en ons-kent-ons mentaliteit via een modernistische - dus kunsthistorisch 'verantwoorde' - omweg. Gauthier Hubert daarentegen neemt een vorm van corrupte geschiedenisvervalsing onder de loupe, waarbij hij zijn almachtige posite als kunstenaar - én de kunstgeschiedenis zelf - als middelen hanteert. Zijn verbeeldingswijze is echter bij momenten - hoewel kunsthistorisch uiteraard onverantwoord - even Belgisch als Lautes thematiek. Het slinkse en surrealistisch getint gebruik van kneuterige landschapjes, Broodthaersiaanse tekst-beeldverbindingen en seksueel gekruide Magritte-kopieën ademt duidelijk een Belgische sfeer uit.

Het zijn uiteraard twee doofpotsfeertjes, maar als bescheiden, Virus-achtige kanttekening bij al het visionaire geweld, zijn ze misschien wel even typisch Belgisch...